

Zobák dokořán – 12.vydání

OBSAH

Madlesčin úvodníček	2
Co je nejaktuálnějšího aneb Sojka ještě za tepla	3
Kam Vás pozveme aneb Delikatesy	3
Drby, srandičky aneb Sojčí divočina	4
Humor a la Sojka	5
Co nám navařil Špigy	6
Co nám ugulášoval pan předseda	8
Interview	9
Co se snědlo a vypilo?	12
Sojtěž	18

REDAKCE

Šéfredaktorka: **Magdaléna Müllerová**

Redaktoři:

Lukáš Kadleček

Michal Janoš

Petr Špičan

Stálí spolupracovníci:

David Andrlé

Leo Černý

Design: **Zorka Krejčí**

Grafická úprava: **Lukáš Kadleček, Michal Janoš**

Fotograf: **Michal Janoš**

ADRESA REDAKCE

Sartoriova 26, Praha 6, 169 00

Telefon:, 0608/630386, popř. 02/20512299

E-mail: madleska@hotmail.com

Děťátka, holátka, sojčí pacholátka! Je jarní čas a Zobák je tu zas, dočkal se husy klas, spad dědu Vševědu poslední vlas a ještěže mám Vás. Tak vážně, jaro v plném proudu, jeden tábor za námi, druhý před námi, prostě ten nejlepší čas na to, abyste dostali do rukou voňavoučké číslo nového Zobáku. Máme tu pro Vás spoustu psaní, zážitků, taky fotek, událo se pár zajímavých věcí, převratných událostí...

Jak jste si všimli, tak Zobák zatím kabátek nemění, ale už po druhé máme barevnou první stránku na krásném papíře. Taky už jste si mohli všimnout, že se zlepšila kvalita tisku, což je tím, že se Zobák tiskne u profesionálů, hečte! Jarní úklid se tedy v redakci nekoná, ale na kvalitě obsahu se to samozřejmě neodrazí.

A copak Vás čeká a nemine? Nemine Vás zhodnocení Sojka plesu, který se letos poprvé premiérově konal v Čelákovicích a který se moc moc moc vydařil. Bodejť by ne, když měl toho nejlepšího ředitele pod sluncem! Nemine Vás velikonoční tábor v Doubravě, kam se podíváte díky fotkám a dozvíte se přímo od zdroje – tedy z pera dětí – jak se jim tam líbilo, co tam dělaly apod.

Kromě toho se dozvíte, co a jak s létem, tedy tábory, Gaisthaly, hurááááááááá. Za necelých čtrnáct dní už se koná první přípravák, kde si už začneme na případné zájemce brousit zoubky.

Jinak už nebudu prozrazovat obsah, protože si ho můžete najít sami. Radši vám popřeju prima jaro a taky léto, protože další číslo Zobáku vyjde obligátně až po prázdninách, tudíž následovně – školákům co nejlepší vysvědčení, vysokoškolákům ospalé profesory u zkoušek, pracujícím přeju, aby se z toho nezbláznili, a aby jim vyšla dovolená, kdy budou chtít oni a ne aby dostali přidělenou až na podzim naprší a uschne... Jestli Vás bude někdo zlobit, tak na něj udělejte dlouhý nos a řekněte mu, že je

bos a pěkněj kos. Ne, když vám bude smutno a nebo vám něco nevyjde, tak se potěšte na Sojkastránkách fotkama a kdyby vám bylo hodně velký smutno, tak nám můžete napsat, my vám třeba něco pěkného odpovíme. A určitě nezapomeňte poslat pohled, když budete někde v zámoří. A když budete opravdu někde na zajímavém a neobvyklém místě, tak nezapomeňte vzít prospekty pro našeho pokladníka Davu, protože jestli to nevíte, tak je učitel zeměpisu na gymnáziu a je to učitel báječný, který používá taky jiné pomůcky než rákosku...

A teď už čtete a ať vám nic neuteče! A nezapomeňte se zúčastnit Sojtěže!!!!

Za tepla hlásím, že se událo něco velkého a takové chvílky my pisáلكové zbožňujeme, protože je konečně o čem psát. Tak novinka velikánská pro ty, kteří nevědí, tak od posledního Zobáku se nám stačil oženit Vítek, náš spolubojovník Sojčí, místopředseda. Měla jsem možnost se svatby zúčastnit, byla velkolepá, nevěstě a ženichovi to moc slušelo, jak se máte možnost přesvědčit na fotografii. Tedy tak je tomu, drahé Sojky, máme mezi námi druhého ženáče...Stalo se tak 13.4.2002 v Brně a jeho vyvolená se zove Monika. Přejeme jim do společného života všechno nejlepší!!!!

A teď budu trochu zlá, protože mám v rukávu ještě jednu novinku a tu vám nesmím říct, mám to zakázaný, a tak vám jí neřeknu, ale je to novinka jako dům! Buď se to dozvíte přímo od zdroje, a nebo v příštím čísle...Ach jo.

Přejdeme k pracovníjším věcem. Proběhly samozřejmě rady, stručné zápisy budou následovat, kromě toho už nám přišli na účet dotace od MŠMT, zdárně proběhl ples, velikonoční tábor v Doubravě – všechno samozřejmě najdete vzadu ve zhodnocení. Kromě toho proběhlo vyúčtování loňských dotací, které provádí brněnský tandem Dava a Poldík a stejný tandem podává také každoročně žádost o grant na MZV, což už také zvládli. Vidíte, že jste si zvolili dobře, Sojka funguje a frčí dál, ani o tom nemáte tuchu.

Delikatesy jsou jasné: léto tu bude za chvíli a kdo z Vás chce letos s námi jet, tak už předem hlásím, že má skoro nejvyšší čas...Jelikož přihlášky prostřednictvím internetu chodí pořád a je jich už celkem hodně na obě etapy...Takže spěšte spěšte. Buď vyplňte příložený leták a nebo prostřednictvím interaktivní přihlášky na internetu – už to znáte. Kdo už není tak stár, aby s námi jel, tak leták pošle dál. O.K.? Nalákáme Vás

ještě v Humoru a la Sojka, kde najdete slohovou práci od Michala Špačka o jeho oblíbeném místě, což není nic menšího než GAISTHAL!

I. etapa, připomínám pro 13 - 16 – ti leté, proběhne od 4. do 17. srpna 2002

II. etapa, pro 9 - 12 – ti leté, od 17. do 24. srpna 2002

Jinak kdo se přihlásí, ten může očekávat informační dopis někdy koncem června, začátkem července.

Nazdárek!! A je to zase tady!! Jsem tu zase já, Lukáš, a Vaše nejoblíbenější rubrika právě začíná. Zatraceně pohodlně se usadíte, protože tentokrát to bude doopravdy silná káva. S rostoucí teplotou ovzduší, roste i přirozená aktivita člověka, tudíž přímou úměrou roste i četnost trapásků, průšvihů, úspěchů i neúspěchů, jubileí, výročí, významných nákupů a následných krádeží a vůbec secsakradůležitých životních událostí. Od čeho jenom začít.. Žení se nám to, vdává se nám to, bude se nám to ženit, bude se nám to vdávat... mladý posily tu jistě budou co by dup ☺ Ale nechme spekulování a

pojďme dál. Madlesku už zase okradli úplně o všechno, co měla. Již po několikáté. Začíná být v tomto oboru učiněný expert. Až Vás někdy někde taky okradou a nebudete si vědět rady, co dělat, kam zavolat (jestli budete mít čím) atd.. , zavolejte Madlesce – profesionální výpomoc zaručena. Zná z paměti veškerá nouzová čísla pro zablokování sim-karet, kreditek a všech těchdletěch serepetiček. Situace jako: PRAHA - PRÁZDNÁ ULICE - TŘI HODINY RÁNO - BAŤUŽEK ZMIZEL - TŘI KORUNY V KAPSE - KLÍČE OD BYTU 200 KM DALEKO se už Madlesce zdaleka nejeví jako neřešitelná. Ty čórky jsou dneska vážně úplně všude, teď mluvím vážně, fakt si dávejte bacha. Takovej Michi by taky mohl vyprávět... Inu, rozhodl se před nedávnem, že se mu nahromadil nějaký ten peníz, tak že by mohl trošičku zamachrovat a koupit si pořádný telefon. Jeho starší 3210 sice nebyla špatná, ale přeci jenom... holky už se na ni balily špatně. 6210!! To bude ono! Řekl si Michi a vyrazil do obchodu. Když potom přišel domů, jenom zářil. Krásná, nová „šestdvadesítka“ se skvěla v Michiho kapse. Byl na ni náležitě hrdý, nastavil si na ní veškeré uživatelské profily, každý den ji leštil ☺, jednotlivá vyzvánění přiřadil ke jménům v telefonním seznamu. To aby už na dálku poznal, kdože mu to volá. Jenomže, co čert nechtěl!

Stále ještě dokonale obšťastněný Michi vyrazil poprvé s novým telefonem do roboty. A tam báb! Zkrátka, když Michi přijel domů, tak zjistil, že má prázdnou kapsu ☹. Takovej pešík!! Jeho vlastní interpretaci týhle choulostivé situace si můžete přečíst ještě v Interview, které je tentokrát celé jen s Michim. A co se dál komu událo?? Špigi má od dneška řidičák na auto – napoprvé, pašák!! Předseda Leopold má novou práci, ale je děsně tajná, takže vám toho o ní moc nenapíšu, páč to taky nevím. Každopádně zůstává státním zaměstnancem.. Já a teď sem si vzpomněl: předseda si koupil fungl nový hliníkový kola na svý skoro nový auto! Ještě sem teda neměl tu čest si je na vlastní oči prohlídnout, ale z doslechu prý vypadají naprosto úžasně. Auto má být údajně učiněný sport'ák! Tak, může je doufat, že nedopadne podobně jako Michi s „šestdvadesítkou“. Přeci jenom – garáž žádná, hromada cihel za barákem, stačí tři pod každé kolo a je vymalováno. Ale nemalujme čerta na zeď. Brno přeci není Praha, že? ☺ Tak jo, vážení, dnešní divočina pomalu končí, ale ostatně jako pokaždé tu mám pro Vás nakonec jeden extra vypečenej! Na Sibíři se potkají dvě výpravy, ruská a americká a Rusové táhnou medvěda. Američané: "Grizzly?" Rusové: "Nět, zastrelíli!" ☺ (kdo to nepochopil, má smůlu) Mějte se blaze!

Lukáš

Vrátíme se zpátky v čase, a to na Doubravu, kde se konal večer velkých kouzelníků a kouzelnic a tímto Vás necháme nahlédnout do jejich čarovné kuchyně, třeba se něco přiučíte. Následují jejich zaříkávadla, která jim měla dopomoci vyhrát v soutěži o nejlepší FANTASY PÁR! Posuďte sami, jak se jim to povedlo.

„Lítám rychle, lítám vzhůru, sluneční svit dává sílu. Koště s tebou prudce smýká, rychlost větru v tobě vzniká.“

„Když chceš žítí navěky, míchej nápoj z paměti. Nejdřív vodu, potom lůj a nezapomeň dát tam hnůj, stůj co stůj!“

„Já vzývám mocnosti lásky, mocnosti nebeské krásky. Anal natrach urtvas betchan, do chi el di, enve...Já přeju si sílu, vždyť mám i víru. Anal natrach...Díky ti nebe, žes stvořilo sebe, a sílu dalos mi, snad mě to neskolí...“

„Aka fuka funda luka, funda kava keven buka, ak fuk funda luk, funda kava keven buk.“

„Čau, to je sestra Marie, to mě asi vomyje. Marie moc nemluví, sama to moc dobře ví. Hodně se teď stydí, páč je tu dost lidí. Já jsem super obr, velkej jako obr. Jmenuju se Marius, jede po mne Melkus. Potkali jsme se v lese, pásl jsem tam prase. To prase bylo Petr a mělo malej svetr. Koupil jsem ho v sekáči a stálo to dvě káči. Uchvátil jsem ji hned a moc, měl jsem strašně velkej nos. Jsme spolu už celá léta, od podzimu do léta. Jsme tu pro Vás teď a tady, vyhrajem to se vším všady.“

No a teď slibovaný Michalův příspěvek o tom našem místěčku v bavorských lesích.

Mé oblíbené místo

Mé oblíbené místo se nachází v Německu poblíž hranic. Nachází se v přírodní rezervaci Oberpfälzer Wald. Městečko se nazývá Gaisthal. Jezdím tam každý rok o prázdninách na tábor. Vždy zde svítí slunce a je teplo. Jezdíme na výlety do Německa i do ČR. Nejkrásnější to bylo vloni, protože jsme byli v Landshutu na hradě, poté jsme šli do města a pozorovali stoprocentní zatmění Slunce. Cítím se tam vždy příjemně, mám své přátele, kteří jsou hodní, ale i nepřátele, stejně si myslím, že nejsou tak zlí. Gaisthal se mi líbí pro své kouzlo, hodní lidé a pěkná příroda. Rád se sem vracím, protože si zde odpočinu od všech starostí i okolí domova. Starosti zde mizí a objevuje se jen zábava, smích a radosti.

Michal Špaček 15 let

Slohové cvičení z Českého jazyka

Ahoj přátelé! Jak se máte ? Co ? Já se mám docela dobře, babička mě již tolik netočí, poněvadž si jí nevšímám. Ano, jediné tato taktika mi vyšla. Pokud někdo chcete poradit, „jak na babičku“, tak mi napište a já vám poradím nějaký ten fígl. Za těch pár měsíců jich mám v kapse jak naseto. A co Vy ? Už jste poslali všichni přihlášku na Gaisthal? Ne ??? Tak honem to napravte, jinak nebude místo. Už se na Vás všechny zase těším. Bude sranda, jako vidle. :o) No nic, tak já radši začnu psát, protože vím, že

se na dnešní příběh již nějaký ten měsíc třesete. Dnes to bude něco speciálního. Bude to příběh plný napětí a vzrušení, velkolepé dobrodružství s tragickým průběhem, ale jako vždycky s dobrým koncem. Tak se hezky posad'te a soustřed'te se, aby Vám nic podstatného neuniklo...

SOJKALÍSTEK

Dobrý den, milé děti. Dnes si povíme jeden věru zajímavý a napínavý příběh. Je to příběh, který zažili naši hrdinové ze Sojka-lístku – Michišpulín, Madfinka, Pold'a a Tobík.

Bylo krásné, slunečné ráno a naši hrdinové se pomalu soukali ze svých pelíšků. Madfinka už dávno stála u plotny a připravovala něco na zub. Pold'a a Michišpulín už také byli vzhůru, jenom Tobíkovi se nějak nechtělo ze své postýlky. I přišel k němu Michišpulín, natočil se zády a mírně přitlačil. „Vzũũũũũũũũ“, ozvalo se z jeho zadní části. „Kucky kucky, pomóóó, co to je za rychtu ??“, zakřičel Tobík. Michišpulínova taškařice mu vypálila chloupky v nose a jeho oči slzely ještě deset minut poté. Protože se v domečku nedalo vydržet, vydal se náš Sojka-lístek na čundr. Vzali si každý po jednom krajíci chleba a chystali se vyrazit. Michišpulín, známý to kutil, si s sebou samozřejmě vzal sadu náradí, kdyby náhodou něco. Tobík si radši přibalil ještě jeden pecen a kyblík sádla, to víte, náš jedlík. Madfinka si vzala svoje zrcátko, tužku, korektor, řasenku, deodorant, rtěnku, stíny, make up, hřebínek, gel na vlasy, sprej na vlasy, tužidlo a kartáček na zuby. Je totiž strašně čistotná a dbá na svůj zevnějšek. Pold'a si nic speciálního nebral, je to totiž zálesák. Do svých trenýrek si zastrčil svoji kápézetku, bez ní nemůže vyjít ani na krok.

V Třeskoprskách „zemřel pes“, a proto se naši kamarádi rozhodli podniknout výlet někam do ciziny. Michišpulín vytáhl z kůlny svůj létající stroj, všichni nasedli, Tobík si pověsil svůj kyblík na řídítka a mohlo se ject. Když byli dostatečně vysoko a létající stroj nabyl na síle a řítil se rychlostí větru po nebi, vypadla Madfince z kabelky řasenka a zasekla se do kormidla. „JEJKY !!“, lekl se Pold'a, když se jejich stroj řítil dolů. Michišpulín vytáhl svůj šroubovák a jal se stroj opravovat, avšak co se nestalo: náhodou kolem letěl nějaký pták a vyrazil mu jeho nástroj z ruky, který se následovně zabodl Tobíkovi do nohy. „Bééé, jáá chci domů do Třeskoprsk !!“, křičel Tobík. „Béé, já takýýý, musím si koupit novou řasenkuũũũũũũũũ !!“, řvala současně Madfinka. Stroj se mezitím zřítíl do lesa. Naštěstí tam byla kupa trusu, jinak by si naši hrdinové pěkně namlátili kokos. „Fũũũũũũ, to je ale rygool!“, křičeli všichni. Tobík se jenom smál a povídá : „Co je ?? Já nic necítím.“, a všichni se na něj koukali a klepali si na čelo. (Pro méně bystré čtenáře - Tobík asi nic necítil, protože měl vypálené ty chloupky.) „Tak a teď jsme v zadní části těla“, brečela Madfinka. „Neboj, já to nějak zařídím“, uklidňoval ji Michišpulín. „Jojo, s tím tvým šroubovákem se akorát tak můžeš rejpat v nose“, odvětil Pold'a a vytáhl ze své kapsičky buzolu. „Hehehe, to je přííííma“, zakřičel Tobík a poprskal jeho buzolu kousky sádla a chleba. „Probůh, ty jsi ale vepř, vid'??“, napomenula ho Madfinka. Pold'a však neklesal na mysli a jako správný zálesák si kompas oťel do rukávu. Po třech hodinách konečně našel sever a všichni se vydali na cestu domů. Společně se po cestě bavili, poznávali přírodu, a proto jim cesta náramně rychle uběhla. Toto dobrodružství se jim dnes nějak moc nevyvedlo, ale do

příště si koupí Madfinka batůžek na šminky, Tobík si koupí batůžek na sádlo, Michišpulín si koupí batůžek na náradí a Pold'a ?? No, Pold'a batůžek nepotřebuje, protože má na svých kalhotkách kapcu. Nu, a z toho vyplývá, že další příběh se bude jmenovat „Výlet do obchodu z batůžky“. Tak dobrou noc a hajdy na kutě.

Drazí,

-

na jaře, když já se totiž na jaře mám vždycky dobře, ba jaro je pro mě úplně to nejlepší a nejradostnější roční období.

ať se vám to líbí nebo ne, dneska Vás opět po delší době nasytím svým klasickým starým dobrým, to jest poučným, gulášem. Jinak se máte? U nás na divokém východě a u mě osobně to celkem ujde, máme tu už snad konečně jaro jak má být, teploučko, sluníčko, pohodička, dobrá náladička... a do toho všeho tradiční a všudypřítomný velký ranec práce. Když si to vlastně vezmu kolem a kolem a sáhnu do svých guláších análů, tak já už poslední tři roky prakticky nepíšu guláš v jiných periodách než jaro, babí léto, Vánoce, a znovu jaro, babí léto, Vánoce... A tak se již poněkolkáté nebudu moc rozepisovat o současných meteorologických podmínkách a o tom, jak se mám zas po roce

Ale jak už jsem předznamenal na začátek, hurá k tématu a tím pádem k pravému guláši sojčího otce. Uvědomujete si, že tu máme v plným proudu už 6. sojčí sezónu? Já jsem si to tuhle po návratu ze zase jednou nejlepší Doubravy uvědomil a jak už to u mě chodí, trochu to všechno i zbilancoval. Když totiž prohlásím, že právě tahle sezóna už začala být, je a hlavně celá bude, tak trochu průlomová, tak myslím moc nepřeháním. Hned vysvětlím, kam tím mířím a co tím sleduju. Ještě před dvěma roky šéfovali velké akce Sojky jen dva lidi, staří pardálové, otcové - zakladatelé. Spolutvůrců sice bylo

hodně, všichni se rádi zúčastňovali, ale tu hlavní zodpovědnost neměli, neznali ten pocit, spíš jezdili na víceméně bezstarostnou dovolenou. Ne že by ti ostatní na těch akcích nic nedělali, to chraň Bůh, ale byli tak trochu v závětrí za dubem a hlavně bez toho pocitu, že já mám tu hlavní zodpovědnost a já tu musím o všem podstatném rozhodovat. A na tomto místě dovoluji poněkud nespisovně slovy klasika uvést: A vo to de! A vo to tady de! Právě letošní sezóna je totiž v tomto ohledu po tzv. „první vlaštovce“ z minulé sezóny nová. Šéfů velkých sojčích akcí tu už totiž máme pět (víc velkých sojčích akcí asi těžko naleznete...) a z toho už jenom jeden otec - zakladatel. Zkrátka dělba práce, dělba úkolů, dělba rolí. Prostě z pomocníků a spolutvůrců nám vyrostli pravé vůdčí osobnosti a šefové jako víno. Loni nám to krásně nastartovala naše sličná šéfredaktorka Madleska na dojemném středověkém Gaisthalu „jedničce“, letos v tom víc než utěšeně pokračují Lukáš, zvaný Kadlec, a to na epochálním plese a potom taky Pomík na pohodové Doubravě. A nemám strach, že to úspěšně nedovrší Jířa na podzimním sympoziu. K tomu jen malý postřeh: myslím, že jsem za celou dobu psaní gulášů nikdy nikoho nejmenoval, ale teď udělám velmi rád výjimku. No schválně se zkuste zeptat Lukáše či Pomíka, jaký je to rozdíl organizovat něco jako řadová duše či jako velký šéf a hlavně jaký je to před a během akce jiný pocit, nervozita, tréma, takový to nepříjemný mražení v zádech a po úspěšném skončení akce ten pocit uspokojení, radosti, zadostiučinění, euforie... To se nedá popsat, to se musí na vlastní kůži zažít. Je to přirozený vývoj, řekněme si to neskromně, ale upřímně: prostě už máme v Sojce dostatečnou zásobu „hotových“ šéfů, schopných organizovat, rozhodovat, zkrátka šefovat, kteří jsou u toho uznáváni a respektováni ostatními „kolegy ve zbrani“. A několik dalších je snad na cestě. I co se týče nových, mladších organizátorských duší, které vzešly ze sojčích řad, vypadá situace docela slibně a snad tedy zůstane „sojčí“ rod i nadále zachován. Říká se tomu výměna stráží a je moc dobře, že jsme snad na ni připraveni a za pomalu ale jistě v budoucnu pozvolna do pozadí ustupující „staré psy“ tak bude připravena plnohodnotná náhrada.

Tak jo, opět po roce tu máme na krku léto a s ním i to nejhlavnější sojčí období. Věřím a těším se, že se s velkou většinou z Vás vbrzku uvidím a doufám, že se nám to léto povede dle našich nejlepších představ!

Tak zatím a mějte se, jak nejlíp chcete.

váš Leo Poldík Černý

INTERVIEW

„SOJKY, DÁVEJTE SI BACHA NA MOBILY“

To je poselství rozhovoru s Michalem Janošem, který ač čerstvě okraden, postavil se otázkám zpříma a srdnatě.

Je několikaletým členem Sojky, členem rady, správcem Sojčích webových stránek, podnikatel, duše dobrá. Říká se mu Michi, je mu 20 let a pozor dámy, je svobodný a nezadaný!!!!

Žije v Čelákovících, ale většinu dne stráví chozením po Praze s brašnou přes rameno, mobilem u ucha (pokud ho zrovna má) a obchoduje. S čím? To se záhy dozvíte z následujících řádků.

Tak Michi, s čím obchoduješ? Prozrad' nám to...

No, nejvíc na dračku jdou asi záclony, občas nějaký ty nerezhrnce a tak, dům od domu..... ne, nelezu nejmenované menšiny do zelí. Občas je to nějaký kompík, ale hlavně jsou to takový foťáky, co maj zezadu televizku, prostě digitální foťáky a pak kartičky, co se do nich strkaj....

Já tě samozřejmě znám a vím, že jsi také nějakou dobu koketoval s myšlenkou vysokoškolského vzdělání, Jak to přesně bylo?

To bylo tak.... Tenkrát na gymplu, když všichni spolužáci horlivě vyplňovali přihlášky, nadšeni jak budou studovat, nemohl jsem být pozadu. Dostat se na FEL, to byla hračka, ale horší to bylo potom. Už vám nikdo nemusí podepisovat úkoly, docházka je většinou dobrovolná, a tak to dopadlo, tak jak to dopadlo....

Máš chuť to zkoušet znovu?

No, tahle myšlenka není zas tak úplně mrtvá, chci to zkusit ještě jednou. Třeba to bude tentokrát lepší a někam to dotáhnu. Představa, že si před jméno budu moct napsat Ing, nebo něco podobného, není zas tak špatná, ale.....

Prozrad' nám, jak nejlépe relaxuješ, co tě nejmíc baví?

Nejmíc času trávím asi u svého počítače, a to hlavně na internetu, nedovedu si už představit, že bych počítač neměl. Ale u čeho si krásně odpočinu, je asi vodní dýmka nacpaná jablkovým tabákem.

Co pro tebe znamená Sojka a jak ses k ní vlastně dostal?

Už je to teda dávno, ale pokud si dobře vzpomínám, tak k Sojce jsem se dostal tenkrát přes Lukyho. Byl to první Bohdalov, kdy Luky přišel s přihláškou v ruce, jestli nechci jet na Velikonoce na česko-německý tábor. Já, coby celkem zaostávající student německého jazyka (pravda, ani teď to není žádný zázrak), jsem si řekl, že to zkusím. Vůbec jsem nevěděl do čeho jdu, ale rozhodně toho nelituju.

Co funkce vedoucího? Máš nějaký recept, jak to úspěšně zvládnout?

Samozřejmě, že mě to velice baví, jinak bych to rozhodně nedělal, ale recept? Je to samozřejmě moc náročnej úkol, ale důležitý je, jestli to člověk dělá pro radost a potěšení z dobře vykonané práce.

Když srovnáš pozici vedoucího a účastníka, co tě víc bavilo? Chtěl by sis to ještě jako dítě zopakovat?

To se těžko srovnává. Jako účastník jsem vždy strašně snil o tom být vedoucí, že nemusí dodržovat večerku, že nemusí hrát všechny ty stupidní hry (samozřejmě, že nejsou stupidní, ale puberta je puberta). Ale když jsem poznal, co všechno to obnáší, být vedoucí, tak jsem si uvědomil, kolik úsilí, práce a času takový tábor znamená.

A něco z tvého soukromí, jak je to s tvou svobodou? Kde je ta pravá?

Včera jsem ji potkal v metru, ale zapomněl jsem si vzít telefonní číslo, sakra...Ne kecám. Určitě někde je, ale ještě mi to neřekla, že zrovna ona je ta pravá. Tak to asi budu muset udělat já....

A jak by měla vypadat? Jaká by měla být?

Nemusí to být zrovna Miss tisíciletí, to není až tak důležitý. Hlavní je abychom si spolu rozuměli (preferuji Češku), abychom měli společné zájmy a názory.....

Co zásadního se ve tvém životě v poslední době stalo?

No, nevím jestli je to zásadní, ale rozčílilo mě to opravdu maximálně. Udělal jsem si po dlouhé době radost krásným dárkem, koupil jsem si nový mobil a než jsem stačil alespoň jednou vyplácet baterku, byl fuč. A teď má zase radost z krásného dárku od Michiho někdo cizí, ani se mi nepředstavil, hulvát.

Co nemáš na lidech rád aneb jaké lidské vlastnosti tě štvou a naopak čeho si u lidí ceníš?

Nejvíc mě štvou lidé, kteří sami nejsou schopni něčeho dosáhnout a závidí lidem, co něco dokázali. Co mě taky docela vytáčí, lidé, kteří se na Vás usmívají a pak Vás za rohem pomluví, ale to je dneska skoro běžné. Ale moc upřímnosti někdy taky škodí.

Všimla jsem si, že máš novou image, jak se to stalo? Už jsem si myslela, že ty vlasy nikdy neshodíš...

Byla to vlastně taková sázka, ve které jsem ale já vůbec nesázel. Semlelo se to takovým fofrem... Přiběhlo pár týpků, do pár vteřin jsem ležel na zemi, zacvakaly nůžky a bylo po srandě...

A teď už to můžeš říct, věděl si o tom dopředu?

Je to možná škoda, prozradit tak nádherně zahrané a ututlané tajemství, ale jednou se musí s pravdou ven. Lež má totiž krátké vlasy a tak by se to stejně jednou prozradilo. Jen tak povrchně se o tom mluvilo, ale nakonec průběh celé akce byl pro mě stejně velikým šokem. Takže emoce nebyly úplně tak hrané....

Jak to děláš, že jsi pořád tak hubenej? Co máš nejraději k jídlu?

Tak tady bych jeden recept měl. Nejlepší je celý den něco jíst, sedět u PéCéčka a nevykonávat příliš zbytečných pohybů. Důležitý je dostatek čokolády a tučného masa. Takový bůček.... No a výsledek vidíte. Nepřiberu a nepřiberu. Nejraději jím asi tak všechno, kromě rozinek a koprové omáčky.....

Co plánuješ do budoucna, čeho by si chtěl dosáhnout?

Chtěl bych dosáhnout tak 85 kilogramů, to by se mi opravdu líbilo.

Poselství Sojkám, nějaké moudro do života...

Dejte si bacha na mobily, oko zlodějovo je všude a pořád.....

Vezmeme to postupně, nejdřív byl Silvestr, kdy se neoficiálně sletělo pár Sojek do jižních Čech, ale o tom už Vám něco poví Poldík. Potom plesík, článkuček o něm přichystal Dava a visí už nějakou dobu na internetu, ale pro ty z Vás, kteří ještě ani v této globální společnosti nemáte přístup k internetu, ho máme také tady, v tištěné podobě. A nakonec zvláštní místo pro Doubravu...

Silvestr ve Slavonicích

Úplný závěr minulého roku a Silvestr se nás pár přátel rozhodlo strávit opět spolu, tentokrát ne tak oficiálně jen pro Sojky a SdJoťáky jako v roce předchozím, kdy se jednalo o tzv. „Betrojrfárt“ - odměnu pro vedoucí letních Gaisthalů, ale jako ryze soukromá akcička spřízněných duší. V případě místa našeho silvestrovského „řádění“ padla po důkladném uvážení volba na jihočeské Slavonice, co by kamenem

dohodil od hranic Rakouska. Není to sice úplně na horách, ale drobné kopečky byste v okolí taky našli. Ale hlavně, tolik sněhu, co jsme tam my zažili, to už dlouho k vidění nebylo – snad po celý náš pobyt sněžilo a sněžilo a sněžilo a dokonce pouhých několik málo hodin po našem odjezdu byla celá oblast kvůli sněhové kalamitě uzavřena! Na místo jsme se sjeli v počtu mírně nad dvacet ze všech koutů naší drahé vlasti a Bavorska hned po vánočních svátcích, samozřejmě že každý čerstvě o několik málo kileček obtěžkaný... Ubytovnu jsme měli přímo v centru Slavonic, mimochodem malebného to městečka s krásným „podloubeným“ náměstím, pokoje příjemné a sympaticky vybavené starožitným nábytkem, prostě pohoda se vším všudy. Co se programu týče, tento byl výjimečně ne příliš organizován, každý si tak mohl dělat, co se mu namanulo. A tak se odpočívalo, doháněly se školní a pracovní restíky, hrály se stolní i jiné hry, klábosilo, křepčilo, hodovalo, všechno, co si jen můžete představit. Nedílnou součástí programu v tomto ideálním zimním počasí byly i radovánky sněhové, jako koulování, sněhuláci, jízda na sněhu všemi možnými způsoby, běžkaření a vycházky a vyjížd'ky do okolí vůbec, např. do blízké renesanční Telče. Po večerech jsme díky tomuto ideálnímu setkání nezapomínali i na plánování důležitých „služebních“ věcí, zejména akcí nejbližších, tj. plesu a Doubravy, konala se i Sojkrada. Několik z nás začalo dokonce uvažovat i o plesu Sojky až v roce příštím, to když začali trénovat náročné taneční figury na sojčí předtančení. Myslím, že se máme za rok na co těšit! Na samotný vrchol našeho pobytu, tj. na silvestrovský večer jsme dali do kupy veškeré naše poslední kulinářské zásoby, co nebylo, to se dokoupilo, a již od brzkého odpoledne se vařilo, krájelo, mazalo, zdobilo, prostě chystalo vše pro velký poslední večer roku 2001. Musím říct, že výsledek byl více než utěšený, byl to požitek jak pro oči, tak hlavně pro žaludek, prostě opravdové silvestrovské hody. K tanci a poslechu hrál z omezených hudebních zdrojů po dlouhé době navrátilivší se Dýdžej Poldi, největším hitem večera se kupodivu stal evrgrýn Hello Dolly od mistra Luise Armstronga. A tak se trsalo, křepčilo, zpívalo, veselilo, burácelo, pilo, jedlo, hodovalo, zkrátka pravá silvestrovská párty, navíc s lidmi blízkými, až nejbližšími. S přicházející půlnocí si naši „střelmistři“ chystali svůj arsenál petard, ohňostrojí a světelných show, my ostatní aspoň řádně vychlazená šampaňa. O půlnoci to přišlo, bum prásk bum, přátelská objetí s přáním všeho nejlepšího v novém roce, společný chorál a vůbec

všeobecná euforie. V nastoupeném trendu jsme pokračovali ve vší počestnosti až do brzkých ranních hodin. Zkrátka, povánoční a silvestrovská pohodička a oddych jak má být, myslím, že za rok si to rádi zopakujeme.

6. reprezentační ples SOJKY, Čelákovice – 2. 2. 2002

Ples Sojky! Na tuhle tradiční akci se většina sojčích členů i spřátelených duší (přítomní byli i naši kamarádi z SdJ) hodně dlouho a opravdově těšila, určitě nejen proto, že byla avizovaná výrazná změna. Letos totiž bylo změněno plesající místo. Z Třebíče přímo do Čelákovic a dnes už lze říci, že uspořádat ples v bohatém členském hnízdě Sojky byl vskutku dobrý počin. Také tým organizátorů se změnil. Výrazně omládl a získal nového ředitele, místního Čelákovičana, známou to firmu – Lukáše Kadlečka. Také o něm lze dnes říci, že jsme rozhodně neprohloupili.

Pobavit se přišlo zhruba 250 lidí, kteří hned u vchodu do sálu byli uvítáni výbornou bowlí (honosně zvanou welcomedrink), mimoto pro ně bylo přichystáno 65 bohatých cen v tombole, v níž hlavní výhrou bylo již potřetí sele divočáka, které bylo dovezeno až z jihomoravských lesů a vážilo 35 kg (mimořádně, letos si jej odvezl pan Hůla z Prahy), několik soutěží a předtančení mladoboleslavské taneční školy.

Moderování se již poněkolkáté ujali náš předseda s Klárkou Bobkovou a společně se skupinou Conto z Českého Brodu, která výborně hrála, nás provedli večerem, během kterého jsme si všichni pěkně zatancovali, popili, pojedli nebo se pobavili se známými tvářemi z táborů i odjinud.

Zřejmě už to bude tradice, že na našem plesu vždycky někdo slaví narozeniny. Letos to byl Tom Pavlíček, kterého jsme trošičku nachytali, když jsme mu při losování tomboly podstrčili neplatný los a tak vyhrál (my všichni víme, že byl Sojkou obdarován) ptáka v kleci – krásnou korelu pojmenovanou Pom.

Akce to byla dozajista zdařilá. A že chcete nějaké drby na závěr? No dobrá. Tak našemu předsedovi v rámci bujarých oslav nějaký místní lapka odcizil několik sojčích triček, někteří naši rádoby členové opět podcenili pozornost při čtení Zobáku, a tak měli problémy se vstupným, organizační tým měl sice ledově klidného ředitele (minimálně tak vypadal a dostal také vyznamenání), ale někteří členové do poslední chvíle nevěděli, jestli všechno zvládnou, na parketu se zmítalo několik přítulných i nepřítulných párů, místní ubytovací zařízení (snad hotel) jsme vydrželi a navíc byla jasná čistá noc...

Řekněte sami, především Vy, co jste tam s námi byli, nejeví se Vám také jako naprosto reálné příští ples uspořádat opět v Čelákovících (a to třeba i se slíbeným sojčím předtančením)? Jistěže ano, proto nashledanou a nazaplesanou v Čelákovících v roce 2003

Za letošní ročník patří díky všem sponzorům, zainteresovaným osobám, pomocníkům, pomahačům a samozřejmě také hostům.

Velikonoční tábor Doubrava 2002

Tábor byl moc fajn, prostě jako vždycky. Měli jsme premiéru nového vedení – Tomáš a Simone, počasí nám přálo víc než loni, sice jsme na začátku přijeli do sněhu, ale postupně sněhu ubývalo, slunce přibývalo a dočkali jsme se opravdu slunných a teplých chviliek.

Letošní téma byla Říše fantazie, naši hrdinové překonávali nástrahy zlé čarodějnice a pána podzemí, plnili úkoly, hráli hry, tančili, zpívali, ale i přemýšleli a učili se.

Byli jsme také na výletě ve Františkových lázních, podívat se na SOOSU, ale to se všechno dočtete v Tagesberichtech – aneb denních zprávách od samotných účastníků. Je to poctivý přepis i se všemi chybami, naleznete tu i zprávy německé, takže se můžete pocvičit!!!

VOALA!

Snídaně byla výborná, protože byly koblihy, které nám moc chutnaly. Dopoledne jsme se rozdělili do zájmových skupin. Já jsem šla ke Steffi a myslela jsem si, že se tam naučíme nějaký hezký tanec a zjistila jsem, že ne. Chvíli jsme mávali rukama, pak jsme ostatním s Katkou N. předvedly Moulin Rouge a pak jsme se nudili. Myslím si, že by nás Steffi mohla naučit trochu víc, než jenom mávat rukama a poskakovat. Odpoledne byly Hry bez hranic. Kde

jsme se rozdělili do několika skupin a dělali různé úkoly. To už se mi líbilo víc. Večer jsme se museli obléknout podle určité barvy. Jelikož jsme byli pořád poslední, tak jsme to už pomalu vzdávali, ale myslím si, že to byl docela dobrý nápad.

Po večerce jsme si ještě chvíli povídali a pak jsme usli.

Katka Krafová

Ke snídani rohlíky s paštikou – no, nic moc...

Rozdělení do skupin – tancování, zpívání, sprachkurs – to bylo celkem v pohodě. A svíčková k obědu mi taky chutnala. Olympiáda byla až moc dlouhá. K večeři sekaná celkem ušla. Večerní program byl dobrej, ale mohl bejt trošku zajímavější. A pak spánek...

Šárka Malá

Už si nepamatuju, co jsme včera jedli, proto jídlo hodnotit nebudu, ale vzhledem k tomu, že jsem to snědla, to asi špatný nebylo. Nejvíc z dopoledního

programu se mi líbilo zpívání, staré rockové písničky – to je moje...A ta olympiáda byla fakt supr. Jsme se vyblbli. A večer „a la TV“ byl taky fajn. Celý se mi to líbilo...

Martina Kopecká

Takže, líbili se mi zájmové skupiny. Nejvíc se mi líbilo děláni potisků s Blankou. Oběd mi moc nechutnal, ale večeře byla dobrá. Hry bez hranic byly perfektní, protože jsme se vyblbli, jako malé děti. Nejlepší hra byla vybíjená. Ta Aktion byla hezkým završením celého dne.

Liduška Pavelková

Tento den byl započat jako každý jiný, tzn. raný budíček, vypucovat zoubek a na ranní slavnost. Pak šup na snídani a sčělé rohlíky. Dopolední činnost byla Guber Sause. Všichni účastníci byli rozděleni do skupin, a jelikož bylo krásně, probíhalo hledání papírků venku. Tato hra je prostě nejlepší klasika, a ani není co jí vytknout. Naše skupina nesložila puzzle, tudíž nevyhrála. Během této hry dorazila do našeho milého areálu naše milá kamarádka a věrná Sojka Tereza. Pěkně jsme se přivítali, a pak jsme si sdělovali nejnovější informace a drby. Ještě před obědem se utkali vedoucí proti „tajlnémrům“ ve fotbálku. Nikdo se vážně nezranil, takže i tato akce dopadla výborně, uvážíme-li, že jsme vyhráli. Po obědě se účastníci rozdělili do dvou skupin. Jedna se vezla busem do Aše, aby si zaplavčili, ta druhá se vydala na pěknou procházku do Němec. Já jsme se rád přidal k té druhé. Jakmile jsme dorazili na místo, dostali jsme Freizeit a bylo nám hej...Poté jsme zvedli kotvy a odepluli zpět do Doubravy rovnou na věču. Večerní program byly sázky, které jsme si měli připravit pro sebe, i pro vedoucí. Naše skupina sázku nesplnila, což pro ní (hlavně pro mě) znamenalo obsluhovat další ráno naše nejdražší vedoucí při jídle. Tento program byl opět

vydařený díky kreativitě všech zúčastněných. Byl to den, který byl pro mne velice příjemný. Zevling prostě nemá chybu.

Jakub Mardešič

Po časném ranním probuzení, spršce, ranní slavnosti a dalších obvyklých činnostech, o kterých asi ani nemá smysl se rozepisovat, jsme nasedli do přistaveného zájezdního vozu Karosa Lux a nechali se odvézt neznámo kam. Po nedlouhé cestě jsme byli donuceni vyhrabat se z měkoučkových sedaček a vylézt opět do šedé denní reality. Podle důchodců, kteří se plazili všude kolem, jsme rozpoznali, že se nacházíme ve Františkových lázních. Ihned jsme byli klasicky rozděleni do skupin a vydali se plnit úkoly všem známe hry Stadtrallye. Po Freizeitu jsme se vrátili do objetí polstrovaných autobusových sedaček a znovu odjeli neznámo kam. Ještě jsem se však zapomněl zmínit o tom, že po celý den probíhala hra, spočívající v tom, že jsme nesměli říkat ano, ne, jasně, atp.atd.usw.usa etc...To však takovým ukecaným Sojkám jako já přineslo nemalé problémy, a tak konečná bilance mnohých Teilnehmerů i Betreuerů byla nula lístečků. V autobusových sedačkách jsme si opět dlouho nepohověli, neb jsme se vydali na prohlídku rašeliniště, což se všem nakonec zalíbilo. Navíc jsme zhlédli raněnou Sojku a tak doufám, že ta naše takhle nedopadne. Po chutné krmi večerní jsme byli donuceni se účastnit taneční soutěže, což se mi pochopitelně vůbec nelíbilo, ale budiž...Poté byla Disco, kde nám bohužel Michi alias DJ Šunka nepustil Mikro Sound System, ale nu což, všichni se dobře bavili a tak tento den zdárně dospěl ke konci.

Pavel Bobek

Pátek byl vcelku hektický. Po nástupu do vlaku však nebylo co dělat. Tak jsem se zhruba 3 hodiny slušně nudil. Po výstupu z vlaku v Chebu jsem 5 minut čekal venku – za silného větru a sněžení – na autobus, který stál 50 metrů od nás. Cestou autobusem se nic zvláštního nepříhodilo. Po výstupu v Doubravě a přesunu na ubytovnu bylo vcelku slušná večere – mohlo jí být ale víc. Večerní program, známý Vorstellung Abend, byl docela v pohodě. Po asi pěti vtipných hrách jsme zhruba v 22:10 šli spát. Gute Nacht.

Lukáš Vedral

Dnes je pondělí 24.3. a já, David Šimek, mám napsat Tagesbericht neboli Zprávu dne. Takže budíček byl jako obvykle v 8 hodin. O půl hodinu později byla snídaně. Avšak pak byl dopolední program respektive dopolední učení ranních a večerních písní. To si myslím bylo skvělé, stejně jako i tancování. Ovšem nejvíce z tohoto dopoledne se mi líbilo, když

jsme se učili společně s Blankou. Hráli jsme pexeso a učili se německy. O něco později byl oběd a odpolední klid. Já jsem šel do vesnice. Myslím si, že je super, že nás vedoucí pustí. Ale pak byla příprava na večerní Karaoke Show. Já s kamarády a Lukášem jsme připravovali poměrně lehkou píseň „Rag you“. Musím přiznat, že jsme moc proto nedělali. Ale nakonec z toho vyšla poměrně slušná show. Večeře a pak nám nic nebránilo vstoupit do té velké show. Uváděli jí Špigy a Andy, která nemá kšandy. Na této soutěži se mi nelíbilo akorát to, že výsledky vyšly až dnes – 26.3.

Jinak bych rád zdůraznil, že se mi moc líbil program z 25.3. – zájmové kroužky a byl bych rád, kdyby byly ještě jednou (nebo dvakrát).

David Šimek

Wir kamen an durften Essen, das Essen war nicht so gut! Dann räumten wir unsere Sachen ein und dann gab es Kennenlernaben. Der ist nie gut da man schon die meisten kennt und immer die selben Spiele drankommen.

Christoph Seyffert

Also, an diesem Tag gefiel mir alles! !! Das Tanzen hat mir bei Tanzen, Singen und Sprachkurs am besten gefallen!!! Weil wir Tänze u. neue Figuren gelernt haben. Der Spaziergang war auch ok, da wir a bissel Auslauf hatten und eine supercoole Schneeballschlacht hatten. Die Vorbereitung für den Karaokeabend war natürlich nicht besonders lustig für uns, weil man immer sehr viel Arbeit hatten. Aber der karaokeabend war wieder super, weil man gemerkt hat, dass alle etwas hatten. Was wir nicht so gut gefallen hat, war das Essen, aber dafür könnt ihr natürlich nichts.

Philipp Sabella

Die Geländespielvorbereitung ist meiner Meinung nach etwas sinnlos. Nur das Boot und ide Tasche haben wir wirklich gebraucht. Den Besen hätte man auch durch einen für alle ersetzen können. Das Geländespiel selbst hat mir gut gefallen. Die Strecke war nicht so lang und der Weg war schön gewählt wegen der abwechslungsreich Landschaft. Allerdings war der Weg im Wald zum Teil so matsching, dass man nicht ausrutschen konnte. Nach dem Posten von Leo war der Weg

total sumpfig und viele sind hier eingesunken. Allerdings konnte man die Strecke gut finden und die Spele an den Posten fand ich auch gut. Vor allem der Posten mit dem Boot und bei Leo. Das Spiel gestern Abend mit dem Bonbon–aus-dem-Wasser holen fand ich lustig. Ein Paar Handtücher mehr wären allerdings nicht schlecht gewesen. Der Film hat mir gar nicht gefallen. Er war zu lang und schlecht gemacht. Außerdem war das 2. Buch auch schon dabei.

Claudia

Mir hat die Guber-Sause ein bißchen gefallen. Aber die Menschen haben die Karten verraten und sie waren zu gut versteckt. Auch hat es mir gefallen als ich mit Hugo und Andrea in die Stadt gegangen bin. Insgesamt fand ich „Wetten daß...?“ gut. Mir hat es aber nicht gefallen, dass die Wetteinsätze einfach verändert wurden und wir in Gruppen eingeteilt wurden. Auch fand ich das mit Michi gemein. Alles in allem hat mir der Tag gestern gut gefallen.

Von **Jennifer** (danke für den Tagesbericht) ☺

Ještě tradiční výcuc ze zápisů z našich rad, abyste věděli, že se neflákáme..

Zápis z rady občanského sdružení SOJKA – spolek mladých

Místo konání: Slavonice

Datum: 30.12.2001

Přítomní radní : Leopold Černý, David Andrlé, Vít Černý , Magdaléna Müllerová, Lukáš Kadleček, Michal Janoš, Petr Špičan, Tomáš Pavlíček

Omluveni: Jitka Chmelíková

Přítomní přisedící: Jan Pavlíček

Jelikož Sojkaples byl velmi blízko, tak se na této radě projednaly veškeré organizační záležitosti. Byly předvedeny návrhy vstupenek, plakátů, pozvánek a dalších propagačních materiálů. Dalším bodem byly již tradičně Poběžovice.

Místo konání: Brno

Datum: 16. 2. 2002

Přítomní radní: Leopold Černý, David Andrlé, Vít Černý, Magdaléna Müllerová, Lukáš Kadleček, Michal Janoš, Petr Špičan, Tomáš Pavlíček, Jitka Chmelíková

Nejdůležitějším bodem této rady byla příprava jarního tábora v Doubravě. Dalším neméně důležitým bodem bylo zhodnocení loňského roku. Samozřejmě právě proběhnuvší ples byl také důležitým tématem. Projednaly se problémy, které se na plese vyskytly, abychom se poučili do dalších let.....

Místo konání: Doubrava

Datum: 29.3.2002

Přítomní radní : Leopold Černý, Magdaléna Müllerová, Lukáš Kadleček, Michal Janoš, Petr Špičan, Tomáš Pavlíček, Jitka Chmelíková

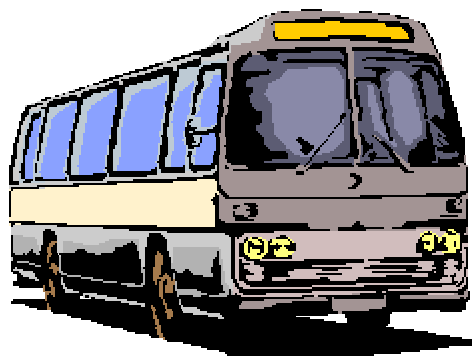
Omluveni: David Andrlé, Vít Černý

Tato rada se konala přímo na táboře v Doubravě. Nejaktuálnějším a také nejnáročnějším bodem byla svatba Vítka Černého. Časově náročným tématem byly pro změnu Poběžovice, o vývoji situace Vás samozřejmě budeme informovat.

!!! TO TU JEŠTĚ NEBYLO !!!

PŘEDGAISTHALSKÁ SOJTĚŽ

Sojky a Sojáci. Nebudu ze Sojtěže dělat sloupek na téma „Proč pořád nikdo nechce s námi hrát?“, a rovnou zadám nový úkol:

Kolikátý ročník Česko-německého letního stanového tábora v Gaisthalu pro děti ve věku od 13 do 16 letos v srpnu společně pořádají SOJKA a SDJ?

Své odpovědi s pečlivě uvedeným jménem a adresou

zasílejte jako vždy na adresu:

Dava Andrlé, Dědická 11, Brno, 627 00;
příp. na e-mail: davidan@centrum.cz

do 15. 6. 2002

Ze správných odpovědí vylosuje nestranná osoba pod dohledem rady jednoho nebo jednu z Vás. Ten nebo ta tak **získá 100% slevu na dopravu do Gaisthalu!!!** A přátelé, to tu opravdu ještě nebylo!!! Spočítejte si, o kolik se Vám může zvýšit kapesné!!!

Těším se na Vaše odpovědi.

Dava

A na závěr ještě vyhodnocení z minula. Jediní, kdo Sojce popřáli do nového roku 2002, byli Jana a Petr Melkusovi („Všechno nejlepší do nového roku naší milé Sojce...“). Za Sojku mockrát děkujeme a můžete se těšit na milou pozornost. A Vy ostatní se chyt'te za nos!!!

Je tu konec. nebo že by kanec? Všechno jsem Vám už popřála v úvodníku, tak snad jen si dejte ještě návdavkem bacha, abyste si v létě nespálili u moře prdelku.

Pápá

Madleska bez leska